

вно, което да не може да са разъмбе, остави ны
жда е да забележимъ това, сирбъчъ, че смерть-та на
вѣрны-ты Христіаны е (како) синъ, отъ който
(синъ) щътъ са гаудатъ они въ поисъденій день
на тойзи свѣтъ.

Н Р А В О Ж Ч Е Н І Ъ .

1. Мы Христіани-ты не требуемъ да са боямъ отъ
смерть-та: зачто то та (ничто не е друго на Хри-
стіанина, ил) е упокойеніе отъ трудове-ты и отъ бѣд-
ствія-та на временный животъ; Я ныжда е да са
боямъ само отъ това, (сирбъчъ) да не умремъ безъ
показаніе: зачтото тогава смерть-та е страшна, и
скрѣбна . И:

2. Когато отхождаме къмъ сина да гиимъ, тогава
долженствуваме да изобразимъ на ума си, че отхо-
диме къмъ смерть-та: и спорѣдь-това да прѣнѣсимъ
чистосърдечно показаніе за грѣхове-ты си, съ конто
гие согрѣшили въ преминналый день Божій .

Е В А И Г Е Л І Ъ

ИА ДВЯДЕСАТЬ ПЪТЪ НЕДѢЛѢ.

Лъки гл. 10, ст. 25—37. зач. 53.

Съдѣржаніе. Иисусъ Христосъ заряжа на иѣ-
коинъ законникъ, что го попыталъ за прѣдѣла, какъ
може да получи вѣчно блаженство, да люби
Бога и ближнаго, и показва: кой е наша ближни.